

"মৰমৰ সন্তানসকল – যেতিয়ালৈকে জীয়াই থাকিবা তেতিয়ালৈকে পঢ়িব আৰু পঢ়াব লাগিব, পঢ়াই হৈছে আনন্দ আৰু পদৰ আধাৰ"

প্ৰশ্ন: সেৱাৰ সফলতাৰ কাৰণে কোনটো মুখ্য গুণ লাগে?

উত্তৰ: সহনশীলতাৰ। প্ৰত্যেক কথাতেই সহনশীল হৈ পৰস্পৰ সংগঠিত হৈ সেৱা কৰা। ভাষণ আদিৰ প্ৰ'গ্ৰাম (কাৰ্যসূচী) আয়োজন কৰি আহা। মনুষ্যক নিদ্ৰাৰ পৰা জগাবৰ কাৰণে অনেক প্ৰবন্ধ (ব্যৱস্থা) ওলাব। যিসকল ভাগ্যৱান হ'বলগীয়া আছে তেওঁলোকে পঢ়াও বুঢ়ীৰে পঢ়িব।

গীত: হমে উন ৰাহো পৰ চলনা হে..... (আমি সেইটো মার্গত চলিব লাগে.....)

ওঁম শান্তি। তোমালোক সন্তানসকল কি বিচাৰ কৰি ইয়াত মধুবনলৈ আহা! কি পাঠ পঢ়িবলৈ আহা? কাৰ ওচৰত? (বাপদাদাৰ ওচৰত) এয়া হৈছে নতুন কথা। কেতিয়াবা এনেকৈও শুনিছানে যে বাপদাদাৰ ওচৰত পঢ়িবলৈ যায়, সেয়াও বাপদাদা দুয়ো একত্ৰিত হৈ আছে। ৰঙাৰ (আশ্চৰ্যকৰ) নহয় জানো। তোমালোক হৈছা ৰঙাৰফুল পিতাৰ সন্তান। তোমালোক সন্তানসকলেও ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক নাজানিছিল। এতিয়া সেই ৰচয়িতা আৰু ৰচনাক তোমালোকে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি জানিছা। যিমান জানিছা আৰু যিমানে আনক বুজোৱা সিমানে আনন্দিত হ'ব আৰু ভৱিষ্যতৰ পদ হ'ব। মূল কথা হৈছে এতিয়া আমি ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানো। কেৱল আমি ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণীসকলেহে জানো। যেতিয়ালৈকে জীয়াই থাকিবা, নিজকে নিশ্চয় কৰাব লাগে যে আমি বী.কে. হওঁ আৰু শিৱবাবাৰ পৰা গোটেই বিশ্বৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছোঁ। পূৰ্ণ ৰীতিৰে পঢ়ে বা কমকৈ পঢ়ে, সেইটো কথা বেলেগ, তথাপিও জানাতো নহয় জানো। আমি তেওঁৰ সন্তান হওঁ আকৌ প্ৰশ্ন উঠে পঢ়া অথবা নপঢ়াৰ। সেই অনুসৰিহে পদ প্ৰাপ্ত হ'ব। কোলাত আহিছা নিশ্চয়তো হ'ব যে আমি ৰাজত্ব কৰাৰ অধিকাৰী হওঁ। আকৌ পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰতো ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য হৈ যায়। কোনোৱেতো যথা ৰীতিৰে পঢ়ে আৰু পঢ়ায় আৰু অন্য একো নাভাবেই। বঢ় পঢ়িব আৰু পঢ়াব লাগে, এয়া অন্তিমলৈকে চলিব। ষ্টুডেন্ট লাইফ (বিদ্যার্থী জীৱন)ত কেতিয়াও অন্তিমলৈকে পঢ়া নচলে। সময় থাকে। তোমালোকেতো যেতিয়ালৈকে জীয়াই থাকিবা তেতিয়ালৈকে পঢ়িব আৰু পঢ়াব লাগে। নিজকে সুধিব লাগে কিমানক পিতা ৰচয়িতাৰ পৰিচয় দিওঁ? মনুষ্যতো মনুষ্যই হয়। দেখাত একো পাৰ্থক্য নাথাকে। শৰীৰৰ ক্ষেত্ৰত পাৰ্থক্য নাই। এয়া ভিতৰত বুদ্ধিত পঢ়া প্ৰতিধ্বনিত হৈ থাকে। যিয়ে যিমান পঢ়িব, সিমান তেওঁ আনন্দিতো হৈ থাকিব। অন্তৰত এইটো থাকে যে মই নতুন বিশ্বৰ মালিক হ'মগৈ। এতিয়া আমি স্বৰ্গৰ দ্বাৰালৈ যাওঁ। নিজৰ অন্তৰক সদায় সুধি থাকিবা, আমাৰ মাজত কিমান পাৰ্থক্য আছে? পিতাই আমাক নিজৰ কৰি ল'লে, আমি কিহৰ পৰা কি হৈ যাওঁ। পঢ়াৰ ওপৰতেই সকলো নিৰ্ভৰ কৰে। পঢ়াৰ দ্বাৰা মনুষ্য কিমান উচ্চ হৈ যায়। সেয়াতো (লৌকিকৰ) সকলো অল্পকালৰ ক্ষণভংগৰ পদবী। তাত একোৱেই নাই। যেন একো কামৰে নহয়। লক্ষণ একোৱেই নাছিল। এতিয়া এই পঢ়াৰ দ্বাৰা কিমান উচ্চ হৈ যোৱা। গোটেই এটেনশ্বন (মনোযোগ) পঢ়াৰ প্ৰতি দিব লাগে। যাৰ ভাগ্যত আছে তেওঁলোকৰ অন্তৰ পঢ়াত লাগি থাকে। অন্যকো পঢ়াৰ কাৰণে ভিন্ন ভিন্ন ৰীতিৰে পুৰুষাৰ্থ কৰাই থাকে। অন্তৰে বিচাৰে তেওঁলোকক পঢ়াই বৈকুণ্ঠৰ মালিক কৰি তোলাঁ। মনুষ্যক নিদ্ৰাৰ পৰা জগাবৰ কাৰণে কিমান মগজ খটুৱাই থাকে আৰু খটুৱাই থাকিব। এই প্ৰদৰ্শনী আদিতো একোৱেই নহয়, আগলৈ গৈ বুজাবৰ কাৰণে আৰু প্ৰবন্ধ (ব্যৱস্থা) ওলাব। এতিয়া পিতাই পাৱন কৰি আছে গতিকে পিতাৰ শিক্ষাৰ প্ৰতি ধ্যান দিব লাগে। প্ৰত্যেক কথাত সহনশীলো হ'ব লাগে। পৰস্পৰ মিলি সংগঠিত হৈ ভাষণ আদিৰ প্ৰ'গ্ৰাম (কাৰ্যসূচী) ৰাখিব লাগে। এজন অল্ফ (ঈশ্বৰ; আল্লা)ৰ ওপৰতো আমি বহুত ভালকৈ বুজাব পাৰোঁ। উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান কোন হয়? এজন অল্ফৰ ওপৰত তোমালোকে দুঘণ্টা ভাষণ দিব পাৰা। এইটোও তোমালোকে জানা যে অল্ফক স্মৰণ কৰিলে আনন্দিত হৈ থকা যায়। যদি সন্তানসকলৰ স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ প্ৰতি এটেনশ্বন কম, অল্ফক স্মৰণ নকৰে তেন্তে লোকচান নিশ্চয় হয়। সকলো স্মৃতিত থকাৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। স্মৰণ কৰিলে একেবাৰে হেভেন (স্বৰ্গ)লৈ গুচি যায়। স্মৃতি পাহৰি যোৱাৰ কাৰণেই অৱনমিত হৈ যায়। এই কথাবোৰ অন্য কোনেও বুজিব নোৱাৰে। শিৱবাবাকতো নাজানেই। কোনোবাই যিমানেই জাক-জমকতাৰে পূজা নকৰক, স্মৰণ নকৰক তথাপিও বুজি নাপায়।

তোমালোকে পিতাৰ পৰা বহুত শ্ৰেষ্ঠ সম্পত্তি পোৱা। ভক্তি মার্গত কৃষ্ণৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰিবৰ কাৰণে কিমান মগজ খটুৱায়, বাৰু দৰ্শন হ'ল যেনিবা তাৰ পাচত কি? লাভতো একোৱেই নহ'ল। জগতখনক চোৱা কোনবোৰ কথাক লৈ চলি আছে। তোমালোকে যেন কুঁহিয়াৰৰ ৰস চুগাৰ পান কৰা, বাকী সকলো মনুষ্যই বাকলি চুহি থাকে। তোমালোকে এতিয়া

চুগাৰ (কুঁহিয়াৰৰ ৰস) পান কৰি পেট ভৰপূৰ কৰি আধাকল্প সুখ প্ৰাপ্ত কৰা, বাকী সকলোৱে ভক্তি মার্গৰ বাকলি চুহি অৱনমিত হৈ আছে। এতিয়া পিতাই কিমান মৰমেৰে পুৰুষাৰ্থ কৰায়। কিন্তু ভাগ্যত নাথাকিলে এটেনশ্বন নিদিয়। নিজেও এটেনশ্বন নিদিয় আৰু আনকো দিবলৈ নিদিয়। নিজেও অমৃত পান নকৰে, আনকো পান কৰিবলৈ নিদিয়। বহুতৰে এনেকুৱা এক্টিভিটি (কৰ্মকাণ্ড) চলে। যদি পূৰ্ণ ৰীতিৰে নপড়ে, দয়াশীল নহয়, কাৰো কল্যাণ নকৰে তেন্তে তেওঁ কি পদ পাব! পঢ়োঁতা আৰু পঢ়াওঁতাসকলে কিমান উচ্চ পদ পায়। যদি নপড়ে তেন্তে কি পদ হ'ব – তাৰ ৰিজাল্টো (ফলাফলো) আগলৈ গম পোৱা যাব। তেতিয়া বুজিব – যথাযথ বাবাই আমাক কিমান ওৱাৰ্নিং (সাৱধান কৰি) দিছিল। ইয়াত বহি আছে, বুদ্ধিত থাকিব লাগে – আমি বেহদৰ পিতাৰ ওচৰত বহি আছোঁ। তেওঁ আমাক কল্পৰ আগৰ দৰে ওপৰৰ পৰা আহি এই শৰীৰৰ দ্বাৰা পঢ়ায়। এতিয়া আমি পুনৰ পিতাৰ সন্মুখত বহি আছোঁ। তেওঁৰ সৈতেই আমি চলিব লাগে। এৰি থৈ যাব নালাগে। পিতাই আমাক লগত লৈ যাব। এই পুৰণি সৃষ্টি বিনাশ হৈ যাব। এই কথাবোৰ অন্য কোনেও নাজানে। আগলৈ গৈ জানিব, যথাযথ পুৰণি সৃষ্টি নাশ হৈ যাব। প্ৰাপ্তিতো একোৱেই নহ'ব। এই কথাবোৰ অন্য কোনেও নাজানে। টু লেট (বহুত পলম) হৈ যাব। হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰি সকলোৱে উভতি যাব লাগিব। এয়াও যিসকল চেম্বি'ল (সুবুদ্ধিৰ; বিচক্ষণ) সন্তান আছে তেওঁলোকেহে জানে। সন্তান সেইসকল যি ছাৰ্ভিচ (সেৱা)ত উপস্থিত আছে। মাতা-পিতাক ফল' (অনুসৰণ) কৰে। যেনেকৈ পিতাই আত্মিক সেৱা কৰে তেনেকৈ তোমালোকেও কৰিব লাগে। বহুত সন্তান আছে যিসকলৰ এইটো চিন্তন চলি থাকে, যিসকলৰ বাবাই গুণানুকীৰ্তন কৰে, তেওঁলোকৰ দৰে হ'ব লাগে। শিক্ষকতো সকলোৱেই পায়। ইয়ালৈও সকলোৱে আছে। ইয়াততো ডাঙৰ শিক্ষক বহি আছে। যদি পিতাক স্মৰণেই নকৰে তেন্তে শুধৰণি কেনেকৈ হ'ব। ন'লেজ (জ্ঞান)তো বহুত সহজ। ৪৪ জন্মৰ চক্ৰ হয়, কিমান সহজ। কিন্তু কিমান মগজ খটুৱাবলগীয়া হয়। পিতাই কিমান সহজ কথা বুজায়। পিতাক আৰু ৪৪ৰ চক্ৰক স্মৰণ কৰিলে নাও পাৰ হৈ যাব। এইটো মেছেজ (সংবাদ) সকলোকে দিব লাগে। নিজৰ অন্তৰক সোধা – কিমানলৈকে মেছেজাৰ (বাৰ্তাবাহক) হৈছোঁ? যিমানে বহুতকে জগাই তুলিবা সিমানে পুৰস্কাৰ পাবা, যদি নজগাওঁ তেন্তে নিশ্চয় ক'ৰবাত শুই আছোঁ তেনেস্থলত মই ইমান উচ্চ পদটো নাপাম। বাবাই নিতৌ কয় – সন্ধিয়া নিজৰ গোটেই দিনটোৰ খতিয়ান উলিওৱা। ছাৰ্ভিচ (সেৱা)তো থাকিব লাগে। মূল কথা হৈছে পিতাৰ পৰিচয় দিয়া। পিতাইহে ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি গঢ়ি তুলিছিল। এতিয়া নৰক পুনৰ স্বৰ্গ হ'ব। চক্ৰতো ঘূৰিবই। তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হ'ব লাগে। পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকাৰ আঁতৰি যাব। সত্যযুগত বহুত কমসংখ্যক থাকে। আকৌ ৰাৱণৰ ৰাজ্যত কিমান বৃদ্ধি হয়। সত্যযুগত ৭ লাখ আকৌ লাহে লাহে বাঢ়ি গৈ থাকিব। যিসকল আগতে পাৱন আছিল তেওঁলোকেই আকৌ পতিত হৈ যায়। সত্যযুগত দেৱতাসকলৰ পবিত্ৰ প্ৰবৃত্তি মার্গ আছিল। তেওঁলোকেই পুনৰ অপৰিত্ৰ প্ৰবৃত্তিধাৰী হৈ যায়। ড্ৰামা অনুসৰি এই চক্ৰ ঘূৰিবই। এতিয়া পুনৰ তোমালোক পবিত্ৰ প্ৰবৃত্তি মার্গৰ হৈ আছে। পিতাহে আহি পবিত্ৰ কৰি তোলে। তেওঁ কয় – মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। তোমালোক আধাকল্প পবিত্ৰ আছিল আকৌ ৰাৱণৰ ৰাজ্যত তোমালোক পতিত হৈ গৈছে। এয়াও তোমালোকে এতিয়া বুজি পোৱা। আমিও একেবাৰে বৰ্থ নট এ পেনী (একেবাৰে মূল্যহীন) আছিলোঁ। এতিয়া কিমান ন'লেজ প্ৰাপ্ত হৈছে। যাৰ দ্বাৰা আমি কিহৰ পৰা কি হৈ যাওঁ! বাকী ইমানবিলাক যি ধৰ্ম আছে, এইবোৰ সকলো নাশ হৈ যাব। সকলো এনেকৈ মৰিব যেনেকৈ জীৱ-জন্তু মৰে। যেনেকৈ বৰফ পৰিলে কিমান জন্তু-পক্ষী আদি মৰি যায়। নেচাৰেল কেলেমিটিচো (প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগো) আহিব। এই সকলোবোৰ নাশ হৈ যাব। এই সকলোবোৰ মৃতকৰ দৰে পৰি আছে। এই দুচকুৰে তোমালোকে যি দেখিবলৈ পোৱা সেয়া আগলৈ নাথাকিবগৈ। নতুন সৃষ্টিত একেবাৰে কমসংখ্যকহে থাকিব। এই জ্ঞান তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে, জ্ঞানৰ সাগৰ পিতাইহে তোমালোকক জ্ঞানৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰদান কৰি আছে। তোমালোকে জানা যে গোটেই সৃষ্টিত মাথো আৱৰ্জনাই আছে। আমিও আৱৰ্জনাৰ মাজত মলিয়ন হৈ পৰি আছিলোঁ। বাবাই আৱৰ্জনাৰ পৰা উলিয়াই এতিয়া কিমান গুল গুল (ফুল) কৰি গঢ়ি আছে। আমি এই শৰীৰ এৰিম, আত্মা পবিত্ৰ হৈ যাব।

পিতাই সকলোকে একে ৰসতে পাঠ পঢ়ায় কিন্তু কিছুমানৰ বুদ্ধি একেবাৰে জড় হয়, একোৱেই বুজি নাপায়। এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। পিতাই কয় – এওঁলোকৰ ভাগ্যত নাই তেন্তে ময়ো কি কৰিব পাৰোঁ। মইতো সকলোকে একে ৰসতে পঢ়াওঁ। পঢ়োতাসকলে ক্ৰমানুসৰি পড়ে। কোনোৱে যথা ৰীতিৰে বুজি লৈ আনক বুজায়, অন্যৰো জীৱন হীৰা সদৃশ কৰি তোলে। কোনোৱেতো আনক গঢ়ি নোতোলেই। ওলোটো অহংকাৰ কিমান। যেনেকৈ বৈজ্ঞানীকসকলৰ বুদ্ধিমত্তাৰ কিমান অহংকাৰ থাকে, দূৰৈৰ আকাশ, সমুদ্ৰক চাব বিচাৰে। পিতাই কয় – ইয়াৰ দ্বাৰা একো লাভ নহয়। বিজ্ঞানৰ অহংকাৰীসকলে অবাবতে নিজৰ মগজ নষ্ট কৰি আছে। তেওঁলোকে বহুত বহুত দৰমহা পায়, সকলো ৰেষ্ট (নষ্ট) কৰি থাকে। এনেকুৱা নহয় যে সোণৰ দ্বাৰকা তলৰ পৰা ওলাই আহিব। এয়াতো ড্ৰামাৰ চক্ৰ হয় যি ঘূৰি থাকে। আকৌ আমি সময়ত গৈ নতুন সৃষ্টিত নিজৰ মহল সাজিম। কিছুমান আচম্বিত হয়, কি এনেকুৱাই ঘৰ পুনৰাই নিৰ্মাণ হ'ব। নিশ্চয়, পিতাই দেখুৱায় তোমালোকে পুনৰ এনেকুৱা সোণৰ মহল নিৰ্মাণ কৰিবা। তাততো সোণ বহুত থাকে। এতিয়ালৈকে কোনো

কোনো ঠাইত সোণৰ পাহাৰ বহুত আছে কিন্তু সোণ উলিয়াব নোৱাৰে। নতুন সৃষ্টিততো সোণৰ অজস্ৰ খনি আছিল, সেইবোৰ শেষ হৈ গ'ল। এতিয়া চোৱা হীৰাৰ দামো কিমান। আজি ইমান দাম, কাইলৈ পাথৰ সদৃশ হৈ যাব। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক বহুত ৰঙাৰফুল (আশ্চৰ্যজনক) কথা শুনায় আৰু সাফাংকাৰো কৰায়। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত এতিয়া এইটোৱেই থাকিব লাগে - আমি আত্মাসকলে নিজৰ ঘৰ এৰাৰ 5 হাজাৰ বছৰ হ'ল যাক মুক্তিধাম বুলি কয়। ভক্তি মার্গত মুক্তিৰ কাৰণে কিমান মগজ খটুৱায় কিন্তু এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে পিতাৰ বাহিৰে কোনেও মুক্তি দিব নোৱাৰে। লগত লৈ যাব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত নতুন সৃষ্টি আছে, এইটো জানা যে এই চক্ৰ ঘূৰিব, অন্য কোনো কথাত যাব নালাগে। কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে, সকলোকে এইটোৱেই কৈ থাকা - পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। পিতাই তোমালোকক স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তুলিছিল নহয় জানো। তোমালোকে মোৰ শিৱ জয়ন্তীও পালন কৰা। কিমান বছৰ হ'ল? 5 হাজাৰ বছৰৰ কথা। তোমালোক স্বৰ্গবাসী হৈছিল। পুনৰ 84ৰ চক্ৰ পৰিক্ৰমা কৰিলা। এয়াও ড্ৰামা বনাই থোৱা আছে। মই আহি তোমালোকক এই সৃষ্টি চক্ৰৰ বিষয়ে বুজাওঁ। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বহুত ভালকৈ স্মৃতি উদয় হৈছে। আমি সকলোতকৈ উচ্চ পাৰ্টধাৰী (ভূমিকা পালন কৰোঁতা) হওঁ। আমাৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) পিতাৰ সৈতে, আমি বাবাৰ শ্রীমতত বাবাৰ স্মৃতিত থাকি অন্যকো নিজৰ সমান কৰি গঢ়ি তোলাঁ। যিসকল কল্পৰ আগতে আছিল তেওঁলোকেই হ'ব। সাক্ষী হৈ চাই থাকিব আৰু পুৰুষাৰ্থও কৰাই থাকিব। সদায় উৎসাহিত হৈ থাকিবলৈ নিতৌ একান্তত বহি নিজৰ সৈতে কথা পাতিবা। বাকী কিছু সময় এই অশান্ত সৃষ্টিত আছোঁ, পাচততো অশান্তিৰ নাম নাথাকিব। কোনেও মুখেৰে ক'ব নোৱাৰে যে মনৰ শান্তি কেনেকৈ পাম। শান্তিৰ কাৰণেতো যায় কিন্তু শান্তিৰ সাগৰতো এজন পিতাহে হয়, অন্য কাৰো ওচৰত এই বস্তুটি নাই। তেনেকৈ তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত প্ৰতিধ্বনিত হৈ থাকিব লাগে - ৰচয়িতা আৰু ৰচনাক জনা - এয়া হৈছে জ্ঞান। এটা শান্তিৰ কাৰণে, আনটো সুখৰ কাৰণে। সুখ হয় ধনেৰে। ধন নাথাকিলে মনুষ্য কোনো কামৰ নহয়। ধনৰ কাৰণে মনুষ্যই কিমান পাপ কৰে। পিতাই প্ৰচুৰ ধন দিছে। স্বৰ্গ হৈছে সোণৰ, নৰক হৈছে পাথৰৰ। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) সময় উলিয়াই একান্তত নিজে নিজৰ সৈতে কথা পাতি নিজকে উৎসাহিত কৰিব লাগে। নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি তোলাৰ সেৱাৰ লগতে সাক্ষী হৈ প্ৰত্যেকৰে পাৰ্ট (ভূমিকা) প্ৰত্যক্ষ কৰাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে।

(2) পিতাক স্মৰণ কৰি নিজক নিজে শুধৰাব লাগে। নিজৰ অন্তৰক সুধিব লাগে যে মই মেচেঞ্জাৰ (বাৰ্তাবাহক) হৈছোঁনে, কিমানক নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি তোলাঁ?

বৰদান: চাইলেন্সৰ (শান্তিৰ) শক্তিৰ দ্বাৰা বিশ্বত প্ৰত্যক্ষতাৰ নাগাৰা (ডবা) বজাওঁতা শান্ত স্বৰূপ হোৱা গায়ন কৰা হৈছে "চাইলেন্সৰ (বিজ্ঞানৰ) ওপৰত চাইলেন্সৰ (শান্তিৰ) জয়", বাণীৰ নহয়। যিমান সময় তথা সম্পূৰ্ণতা সমীপত আহি থাকিব সিমান অটোমেটিক (আপোনাআপুনি) আৱাজত (বাণীত) বেছিকৈ অহাৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য জন্মি থাকিব। যেনেকৈ এতিয়া বিচাৰিলেও অভ্যাসে আৱাজত লৈ আহে তেনেকৈ বিচাৰিলেও আৱাজৰ পৰা উপৰাম হৈ যাব। প্ৰ'গ্ৰাম বনাই আৱাজত আহিব। যেতিয়া এইটো চেঞ্জ (পৰিৱৰ্তন) দেখা দিব তেতিয়া বুজিব। এতিয়া বিজয়ৰ নাগাৰা বজাৰ সময় হৈছে, ইয়াৰ বাবে যিমান সময় পোৱা - শান্ত স্বৰূপ স্থিতিত থকাৰ অভ্যাস কৰা।

শ্লোগান: জিৰ' (বিন্দু) পিতাৰ লগত থকাসকলেই হিৰ' (মুখ্য ভাৱৰীয়া) পাৰ্টধাৰী হয়।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!